

UZASADNIENIE

W dniu 10 sierpnia 2018 roku powód (...) Ltd z siedzibą w V., Malta, wniósł przeciwko pozwanej B. J. pozew o zapłatę kwoty 3.940,10 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych od dnia 8 października 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana w dniu 20 czerwca 2015 roku dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o. o., będącej pośrednikiem świadczącym usługi kredytowe na rzecz spółki (...) Sp. z o. o. Po dokonaniu rejestracji pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza. W dniu 7 września 2016 roku w związku z zaakceptowaniem przez (...) Sp. z o. o. wniosku o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez pozwaną potwierdzenia woli zawarcia umowy, jakim było przelanie kwoty 0,01 zł, (...) Sp. z o. o. (działając za pośrednictwem spółki (...) Sp. z o. o.) dokonała przelewu pożyczki w wysokości 3.100 zł na rachunek bankowy strony pozwanej. Dzień spłaty pożyczki został określony na 7 października 2016 roku, a całkowita kwota do spłaty wynosiła 3.940,10 zł. Niniejszym pozwem powód dochodzi zapłaty kwoty 3.940,10 zł, na którą składa się pożyczka w kwocie 3.100 zł oraz prowizji w kwocie 840,10 zł. W związku z tym, że działania windykacyjne nie przyniosły żadnego rezultatu, spółka (...) sp. z o. o. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności w dniu 1 stycznia 2017 roku, której przedmiotem była m. in. wierzytelność przysługująca spółce (...) Sp. z o. o. od pozwanej. Dodatkowo zgodnie z treścią umowy cesji wierzytelności oraz art. 509 § 2 k.c. na powoda przeszło uprawnienie do naliczenia odsetek umownych.

Vide: pozew k. 3-5

W dniu 5 czerwca 2018 roku w sprawie o sygn. akt IX Nc 3998/17 referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Vide: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 38

W ustawowym terminie pozwana B. J. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 5 czerwca 2018 roku zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania. Pozwana jednocześnie zgłosiła zarzut: - przejścia jej roszczenia wobec L.pl (C. (...)) i E. (C. (...)) w skrócie L. o zwrot nadpłaty art. 513 § 2 k.c. w zw. z art. 509 k.c.; - wyłudzenia wobec pozwanej ogromnej nadpłaty u L.; - odmowy rozliczenia nadpłat przez L., brak odpowiedzi na wezwanie o doręczenie kopii umowy i o zwrócenie nadpłaty.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana podała, że ze spółką (...) nigdy jej nic nie łączyło. W ocenie pozwanej została ona oszukana przez spółkę (...). Jej wątpliwości co do wysokości spłat pojawiły się już w maju 2015 roku gdy dysproporcja wysokości spłat w porównaniu z uzyskaną kwotą pożyczki zrobiła się duża, nadto nakazywano jej wpłacanie tak zwanych przedłużeń. Telefony do działu obsługi klienta powodowały tylko dezorientację. Dopiero gdy na początku września pozwana zauważyła, że w tytule przelewu narzucony został tytuł pożyczki, której jej nie przyznano, wpłaciła pieniądze. Jednak jeszcze tego samego dnia pozwana pobrała historię jej wpłat z konta bankowego i zauważyła, że dysproporcje kwot występowały już wcześniej. Pozwana skontaktowała się z L. żądając wyjaśnień co do tytułu przelewu i żądania wpłaty wskazanej w nim kwoty, również przy uwzględnieniu, że w ocenie pozwanej to L. winien zwrócić jej nadpłatę. Pozwanej wyjaśniono, że doliczono się nadpłaty w kwocie 3.100 zł, kwota ta zostanie pozwanej niezwłocznie zwrócona, zwrot zostanie oznaczony tytułem (...). Przedmiotową kwotę wypłacono pozwanej w dniu 7 września 2016 roku. Dalej pozwana wskazała, że z historii spłat wcześniejszej pożyczki (...) o wartości 2.000 zł wynika, że L. pobrał od niej 9.544,90 zł. Wskazuje to na nadpłatę w kwocie 7.200 zł. Pozwana stwierdziła, że skoro pod wpływem mechanizmu chwilówkowego (pożyczka krótkoterminowa) i niezajomości jej praw, w tym prawa do spłacenia chwilówki w ratach, wymuszono na niej ciągłość kolejnych pożyczek, to jej roszczenie o zwrot kumulowanej nadpłaty jest skuteczne. Albowiem wzajemne zobowiązania pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy, zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego, podlegają potrąceniu. To, że L. był winny pozwanej zwrot skumulowanej sumy nadpłat, jest w

jej ocenie bezsporne. Wynika to z załączonej historii spłat. Zdaniem pozwanej jej roszczenie przechodzi na (...) LTD. Potwierdził to tut. Sąd w wygranej przeze nią innej sprawie. Sąd zaakcentował, że w myśl art. 513 § 2 k.c. dłużnik może podnieść przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Ewidentne w sprawie jest, że w chwili wnoszenia pozwu pełnomocnikowi powódki znana była okoliczność, że pozwana we wrześniu 2016 roku wezwała L. o doręczenie jej kopii umowy (której nigdy nie otrzymała, jak też wcześniejszych, tytuły przelewów pojawiały się wyłącznie w jej profilu) oraz o rozliczenie nadpłaty. Dlatego w ocenie pozwanej powód nie wykazuje wysokości roszczenia dowodami w postaci przelewów. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła zarzut złamania przez L. licznych przepisów prawa w relacjach z pozwaną i innymi klientami, tj. art. 353¹ k.c., art. 385¹ § 1-3 k.c., art. 58 k.c. (wprowadzono pozwaną w błąd) w związku z art. 5 k.c. To w jej ocenie powoduje, że czynność prawna zawarcia kolejnych umów jest nieważna, a podstawą wyliczenia wzajemnych zobowiązań stron jest art. 720 k.c.

Vide: sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 42-44

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015 roku pozwana B. J. dokonała rejestracji w systemie informatycznym spółki (...) Sp. z o. o., będącej pośrednikiem świadczącym usługi kredytowe na rzecz spółki (...) Sp. z o. o., akceptując jednocześnie warunki umowy pożyczki (...). Pozwana potwierdziła wolę zawarcia umowy pożyczki poprzez przelanie kwoty 0,01 zł na rachunek bankowy (...) Sp. z o. o.

Po dokonaniu rejestracji pozwana złożyła wniosek o pożyczkę za pośrednictwem formularza.

W dniu 7 września 2016 roku, w związku z zaakceptowaniem przez (...) Sp. z o. o. wniosku o udzielenie pożyczki oraz spełnieniem przez pozwaną potwierdzenia woli zawarcia umowy, (...) Sp. z o. o. (działając za pośrednictwem spółki (...) Sp. z o. o.) dokonała przelewu pożyczki w wysokości 3.100 zł na rachunek bankowy pozwanej tytułem „ID pożyczki (...)”.

Tym samym pozwana w dniu 7 września 2016 roku zawarła z (...) Sp. z o. o. umowę pożyczki nr (...) na poniższych warunkach:

- całkowita kwota pożyczki (kwota wypłacona) – 3.100 zł,
- prowizja - 840,10 zł,
- odsetki – 25,41 zł,
- całkowity koszt pożyczki - 865,51 zł,
- całkowita kwota do zapłaty – 3.965,51 zł,
- roczna stopa oprocentowania pożyczki – 10%,

Termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 7 października 2016 roku.

Strony umowy pożyczki z dnia 7 września 2016 roku ustaliły ponadto, że odsetki związane z nieterminową płatnością naliczane są przez Pożyczkodawcę w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ kodeksu cywilnego, tj. dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki ustawowe za opóźnienie wynoszą sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych) (§ 14 ust. 2 zd. 1 ramowej umowy pożyczki).

dowód: wyciąg bankowy za okres 1 czerwca 2015 – 30 czerwca 2015 k. 10, potwierdzenie przelewu kwoty 3.100 zł na rzecz pozwanej k. 9, umowa pożyczki nr (...) z dnia 7 września 2016 roku k. 12-12v., ramowa umowa pożyczki k. 15-18

W dniu 3 września 2016 roku, tj. przed udzieleniem pozwanej pożyczki nr (...) w dniu 7 września 2016 roku, pozwana B. J. dokonała spłaty wcześniej zaciągniętej pożyczki o nr (...) w wysokości 4.477,19 zł.

dowód: historia rachunku bankowego pozwanej k. 46-54, dowód spłaty pożyczki o nr (...) w dniu 3 września 2016 roku k. 63-64

Pismem z dnia 6 grudnia 2016 roku powód (...) Ltd z siedzibą w V., Malta, zawiadomił pozwaną B. J. o dokonanej cesji wierzytelności dotyczącej pożyczki nr (...) zawartej w dniu 7 września 2016 roku, której aktualnym właścicielem stał się fundusz sekurytyzacyjny (...) z siedzibą w V., Malta.

Ostatecznym przedsądowym wezwaniem do zapłaty z dnia 6 grudnia 2016 roku powód (...) Ltd z siedzibą w V., Malta, wezwał pozwaną B. J. do spłaty zadłużenia z tytułu umowy pożyczki (...) w wysokości 4.054,60 zł.

W dniu 1 stycznia 2017 roku, w ramach rozliczenia transakcji kredytowego instrumentu pochodnego o nr PL (...), zawartej w dniu 1 października 2016 roku, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła z (...) Ltd z siedzibą w V., Malta, umowę cesji wierzytelności, na podstawie której to umowy powód nabył wierzytelność względem pozwanej, a wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 7 września 2016 roku.

dowód: zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności wraz z dowodem nadania k. 13-13v., 19; ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k. 14, 19; umowa cesji wierzytelności z dnia 1 stycznia 2017 roku wraz z załącznikiem k. 26-29

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dowodom w postaci dokumentów urzędowych Sąd dał wiarę co do tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumentom prywatnym wyłącznie co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.).

Prawdziwość dokumentów prywatnych, z których przeprowadzono dowód, nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony. Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, w tym dowód przelewu opłaty rejestracyjnej w kwocie 0,01 zł, umowa pożyczki nr (...) z dnia 7 września 2016 roku, ramowa umowa pożyczki, pozwoliły Sądowi ustalić, że pozwana zawarła z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. w formie elektronicznej umowę pożyczki nr (...). Na podstawie przedłożonego dowodu przelewu Sąd ustalił, że pozwanej w dniu 7 września 2016 roku w wykonaniu umowy pożyczki nr (...) została przelana na jej rachunek bankowy kwota udzielonej pożyczki w wysokości 3.100 zł. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 1 stycznia 2017 roku wraz z załącznikiem Sąd ustalił ponadto, że (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. dokonał cesji wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem na rzecz (...) Ltd z siedzibą w V., Malta. Na podstawie zaś zawiadomienia o cesji wierzytelności, przedsądowego wezwania do zapłaty oraz dowodu nadania ww. dokumentów do pozwanej Sąd ustalił, że powód poinformował pozwaną o cesji wierzytelności na jego rzecz oraz o wysokości zadłużenia.

W niniejszej sprawie pozwana kwestionowała powództwo tak co do zasady, jak i wysokości, podnosząc między innymi, że miała nadpłatę wynikającą z wcześniej zaciągniętych i spłaconych pożyczek, a kwoty te podlegają potrąceniu. Z ostrożności procesowej pozwana podniosła również zarzut złamania przez L. licznych przepisów prawa tj. art. 353¹ k.c., art. 385¹ § 1-3 k.c., art. 58 k.c. (wprowadzono pozwaną w błąd) w związku z art. 5 k.c., co w jej ocenie powoduje, że czynność prawna zawarcia kolejnych umów jest nieważna, a podstawą wyliczenia wzajemnych zobowiązań stron jest art. 720 k.c.

Pozwana co prawda złożyła w dniu 17 września 2018 roku obszerne pismo procesowe, w którym rozwinęła zarzuty podniesione w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Jednak Sąd na podstawie art. 207 § 3 i § 7 k.p.c. postanowił zwrócić pismo pozwanej z dnia 17 września 2018 roku albowiem zostało ono złożone bez zezwolenia tut. Sądu.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Obowiązkiem strony powodowej było nie tylko wykazanie faktu nabycia wierzytelności z tytułu umowy pożyczki w drodze cesji, ale także przedmiotu zobowiązania pozwanej, w tym jego wysokości i wymagalności. Powyższe wynika z ogólnych reguł dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c.), a nadto z istoty przelewu wierzytelności (art. 509 k.c.), która zakładając następstwo prawne pod tytułem ogólnym przewiduje wstąpienie przez cesjonariusza w całość sytuacji prawnej poprzednika (cedenta).

Podstawę prawną żądania stanowił art. 720 k.c. oraz art. 509 § 1 i 2 k.c.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do § 2 umowa pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Do umowy pożyczki, zawieranej z konsumentem na odległość, znajdują także zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 993 z późn. zm.), w myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 tejże ustawy.

Zgodnie zaś z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie do § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). W myśl zaś art. 513 § 1 i § 2 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (§ 1). Dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu (§ 2).

W ocenie Sądu nie było wątpliwości, że pozwana zawarła z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...) w dniu 7 września 2016 roku – bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, uprzednio akceptując warunki tejże umowy. Pozwana zaakceptowała warunki umowy, w tym warunki ramowej umowy pożyczki, przyjmując jednocześnie, że udzielona jej zostanie kwota pożyczki w wysokości 3.100 zł, przy jednoczesnym poniesieniu kosztów prowizji w wysokości 840,10 zł za udzielenie pożyczki, z terminem spłaty do dnia 7 października 2016 roku, w kwocie całkowitej do zapłaty wynoszącej 3.965,51 zł. Nie ulega również wątpliwości, że pozwanej została przelana kwota 3.100 zł tytułem pożyczki nr (...) w dniu 7 września 2016 roku. Wskazane zaś w umowie i należne od pozwanej koszty prowizji za udzielony kredyt w wysokości 840,10 zł nie przekraczają maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu (pożyczki) obliczonych według wzoru określonego w art. 36a ust. 1 o kredycie konsumenckim. W ocenie Sądu powód wykazał zatem powództwo tak co do zasady, jak i wysokości.

Nie ulega również wątpliwości, że powód wykazał legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie w charakterze powoda, albowiem skutecznie wykazał, że w dniu 1 stycznia 2017 roku na podstawie umowy cesji wierzytelności nabył od poprzedniego wierzyciela, tj. (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., wierzytelność przysługującą w stosunku do pozwanej, a wynikającą z umowy pożyczki nr (...).

Odnosząc się natomiast do zarzutów pozwanej zwrócić należało uwagę, że nieprawdziwym okazał się zarzut podnoszony przez pozwaną, że z podmiotem (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. nigdy nic ją nie łączyło. Jak wynika bowiem z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, to z (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. pozwana w dniu 7

września 2016 roku zawarła umowę pożyczki nr (...), nie zaś z podmiotem, na który powołuje się pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, tj. L.. Pozwana również powoływała się na nadpłatę, uiszczoną w związku z uprzednio spłaconymi pożyczkami, która winna zostać potrącona. W ocenie Sądu, na podstawie przedłożonego przez pozwaną dowodu w postaci historii rachunku z dnia 23 czerwca 2016 roku, nie można było ustalić, aby pozwana faktycznie posiadała wobec poprzedniego wierzyciela nadpłatę, a zatem mogła skutecznie skorzystać z prawa potrącenia przysługującego jej na mocy art. 513 § 2 k.c. Z przedłożonej przez pozwaną historii rachunku ustalić można bowiem wyłącznie, że pozwanej systematycznie od dnia 20 czerwca 2015 roku za pośrednictwem (...) sp. z o. o. udzielane były pożyczki na wskazane tam kwoty i z ustalonymi precyzyjnie ID pożyczki, zaś pozwana dokonywała następnie spłat tychże pożyczek, również określając precyzyjnie tytuł pożyczki, która podlega spłacie. Z przedłożonej przez pozwaną historii rachunku nie wynika natomiast, aby pozwana kiedykolwiek dokonała spłaty pożyczki nr (...), której domaga się powód w niniejszym procesie. Pozwana również nie wykazała, na jakiej podstawie, z jakich tytułów i w jakiej wysokości posiada względem poprzedniego wierzyciela nadpłatę, która mogłaby podlegać potrąceniu w myśl art. 513 § 2 k.c.

W ocenie Sądu zarzut pozwanej, że doszło do złamania przez L. licznym przepisów prawa tj. art. 353¹ k.c., art. 385¹ § 1-3 k.c., art. 58 k.c. (wprowadzono pozwaną w błąd) w związku z art. 5 k.c., powoduje, że czynność prawna zawarcia kolejnych umów jest nieważna, również okazał się całkowicie bezpodstawny.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że powódka zarzuty naruszenia powyższych przepisów kierowała względem podmiotu, który nie jest stroną niniejszego postępowania, jak również nie był podmiotem, z którym pozwana zawierała umowę pożyczki nr (...). Po drugie, pozwana w żaden sposób nie wskazała, ani również nie wykazała, na czym miałyby polegać naruszenia ww. przepisów przez powoda. Pozwana nie wyjaśniła bowiem, w jaki sposób treść umowy zawartej w dniu 7 września 2016 roku lub jej cel sprzeciwiał się właściwości (naturze) stosunku, ustawie czy też zasadom współżycia społecznego (art. 353¹ k.c.). Pozwana również nie wskazała, które jej zdaniem postanowienia umowy zawartej w dniu 7 września 2016 roku nie wiążą jej jako kształtujące jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, czy też rażąco naruszając jej interesy. Zwrócić bowiem należy uwagę, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c. przesłanki wymienione w treści art. 385¹ § 1 zd. 1 k.c. nie dotyczą postanowień umowy określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie niewątpliwie postanowienia umowy z dnia 7 września 2016 roku określały główne świadczenia stron, a zatem brak było podstaw do uznania, że miałyby one nie wiązać pozwanej.

W ocenie Sądu bezpodstawny okazał się również zarzut pozwanej, aby czynność prawna, tj. zawarcie umowy pożyczki w dniu 7 września 2016 roku, była nieważna, albowiem pozwana została wprowadzona w błąd. Zgodnie bowiem z treścią art. 88 § 1 k.c. uchylenie się od skutków prawnych oświadczenia woli, które zostało złożone innej osobie pod wpływem błędu lub groźby, następuje przez oświadczenie złożone tej osobie na piśmie. Pozwana natomiast w żaden sposób nie wykazała, aby spełniła przesłanki wynikające z treści art. 88 § 1 k.c., a mianowicie nie wykazała, aby złożyła powodowi, czy też poprzedniemu wierzycielowi oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych zawartej umowy pożyczki, na piśmie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, przyjąć należało, że pozwana uchybiła jednej z podstawowych zasad postępowania cywilnego określonej w przepisie art. 6 k.c., a mianowicie obowiązkowi udowodnienia faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne. W ocenie Sądu, niewątpliwie to rzeczą pozwanej było dążenie do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów na poparcie twierdzeń przez siebie wywodzonych. Dysponentami postępowania dowodowego są strony, tym samym Sąd nie jest odpowiedzialny za rezultat postępowania dowodowego. Zgodnie z przepisem art. 224 § 1 k.p.c., przewodniczący zamyka rozprawę po przeprowadzeniu dowodów i udzieleniu głosu stronom. Zadaniem Sądu jest rozstrzygnąć spór na podstawie zgromadzonego przez strony materiału dowodowego. Wskazana w zdaniu drugim przepisu art. 232 k.p.c. możliwość dopuszczenia dowodu z urzędu winna nadto mieć zastosowanie wyjątkowo i jedynie wówczas, gdy strona nie potrafi, ze względu na swoją nieporadność, udowodnić przedstawionych twierdzeń.

Rzeczą sądu w postępowaniu cywilnym nie jest dokonywanie jakichkolwiek czynności mających na celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Z przytoczonych przepisów wynika w sposób wyraźny nakaz dla strony, że powinna w sposób aktywny dążyć do wykazania za pomocą odpowiednich środków dowodowych zasadności swoich twierdzeń. W tych okolicznościach brak było podstaw do podejmowania przez Sąd działań z urzędu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd, na podstawie art. 720 § 1 k.c. w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim w zw. z art. 509 k.c., orzekł jak w punkcie I wyroku.

Oceniając żądanie powoda w zakresie zasądzenia odsetek za opóźnienie w zapłacie Sąd zastosował art. 481 § 1 i § 2 k.c. Zgodnie z treścią § 1 ww. przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Według art. 481 § 2 k.c., jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. W niniejszej sprawie strony ustaliły wysokość odsetek za opóźnienie zgodnie z § 14 ust. 2 umowy ramowej, tj. w wysokości odsetek maksymalnych, a więc w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki ustawowe za opóźnienie wynoszą sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych). Powyższy zapis umowy zgodny jest z treścią art. 481 § 2¹ k.c., co uzasadnia zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda odsetek maksymalnych za opóźnienie naliczanych od kwoty 3.940,10 zł od dnia 8 października 2016 roku, tj. dnia następnego po dniu, w którym pozwana zobowiązana była zwrócić wierzycielowi całkowitą kwotę pożyczki nr (...), do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w punkcie II wyroku, oparte zostało o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 265 z późn. zm.) - w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Wobec powyższego, Sąd, mając na uwadze wynik niniejszego postępowania, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 100 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu oraz kwotę 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda.

Sygn. akt **IX C 1107/18**

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda i pozwanej;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 28 dni.

G., dnia 30 października 2018 roku SSR Anna Mejka